

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 6. ÉVFOLYAM 7-8. SZÁM • 2009. JÚLIUS-AUGUSZTUS

„Elvezetem a pusztába...”

Hóseás próféta könyvében a 2. rész 16. versében található ez a mondat: „Elvezetem a pusztába és szívére beszélek” (A Károli Bibliában a 13. vers). A szakasz címe: Új kezdet.

Bob Gass, a népszerű „Mai Ige” c. elmélkedéssorozat szerzője az augusztus 6-i jegyzetben Ézsaiás könyvéből idéz (49.2). „Keze árnyékában rejtett el engem”, majd ezt írja: „Mielőtt Illés tüzet hívott le az égből a Kármel hegyn, Isten arra utasította, hogy rejtőzön el a Kerít-patak mellett, ahol természetfeletti módon táplálta és erősítette őt (ld. 1Királyok 17:3). Minden »bemutatás« előtt van egy »elrejtőzés«. Isten félrevon bennünket, és olyan munkát végez el bennünk, amit semmilyen más módon nem lehet elvégezni.”

Az árnyék véd a pusztában. A csend Isten előszobája.

Mindent egyszerre keresik azok, akik minden évben eljönnek a Szőkepusztai Konferenciára, a Zarándok Kápolnához. Múltat idézünk hálaadással, engedjük, hogy a pusztában csendjében Isten megszólítson bennünket és szívünkre beszéljen, új kezdetet munkálva lelkiünkben. Élvezzük, hogy kezét védel-

mezőn kitarja felettünk és árnyékába rejtve készíttet a mindennapi és az alkalmoszerű hitharcok megúvására.

A Jó Pásztor jelen számában beszámolókat olvashatunk a konferenciáról, amelynek fő témája az 1Kor 13:13 volt: „Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három: ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.” A hitre, a reménységre és a szeretetre van leginkább szüksége a világnak. Hívók esetén arra, hogy ez a három ne csak „alapszinten” legyen meg, hanem növekedjék. Nem hívók esetében pedig arra, hogy hitre jussanak, élő hitre, hogy reménykedőkké legyenek a reménytelenségben, hogy szeressenek a szeretetlenségben.

A konferencián túl beszámolunk a második Szőkepusztai Gyermektábor eseményeiről. Földézőnk egy emlékezetes bemenetési ünnepet, és a 400 éves évforduló kapcsán Gerzsényi Sándor John Smith emlékére írt, Tóka Szabolcs által megzenésített versének immár énekes változatát is közöljük.

Kívánom, hogy Kedves Olvasóink örömet és áldást nyerjenek a Jó Pásztor missziója nyomán.

– am –

BERZSENYI DÁNIEL

Fohászzkodás

Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér,
Csak titkon érző lelke óhajtván sejt:
Léted világít, mint az égi
Nap, de szemünk bele nem tekinthet.

A legmagasb menny s aether Uránjai,
Melyek körülted rendre keringenek,
A láthatatlan férgék: a te
Bölcs kezeid remekelt csudái.

Te hoztad e nagy Minden ezer nemét
A semmiségből, a te szemöldöked
Ronthat s teremthet száz világot,
S a nagy idők folyamit kiméri.

Téged dicsőít a Zenith és a Nadir.
A szélveszek bús harca, az égi láng
Villáma, harmatcsepp, virágszál
Hirdeti nagy kezed alkotását.

Buzgón leomlom színed előtt, Dicső!
Majdan, ha lelkem záraiból kikél,
S hozzád közel járulhat, akkor
Ami után eped, ott eléri.

Addig letörölöm könnyeimet, s megyek
Rendeltetésem pályafutásain,
A jobb s nemesb lelkeknek útján,
Merre erőm s inaim vihetnek.

Bizton tekintem mély sírom éjjelét!
Zordon, de oh nem, nem lehet az gonosz
Mert a te munkád; ott is elszórt
Csontjaimat kezeid takarják.

A szolgálat útján

Kovács Imre (1903–1991)

(3., befejező rész)

B. J.: Úgy tudom, hogy Kovács testvér az énekmisszióban is tevékenykedett, sőt a Magyar Baptista Ifjúsági Szövetség Körösvideki Kerületének köztiszteletben álló elnöke volt. Már ez az ifjúsági munka is magával hozta, hogy a zenemisszióban is tevékenykedjék.

K. I.: Az ugrai körzetben az én időmben alakult meg a körösszakáli fúvószenekar, és szépen munkálkodtak. Biharugrán vonózenekart szerveztünk. Az egyik unokatestvérem, Szabó Géza betanította az ének-zenei darabokat, de nem vállalta a vezetését. Sok éven keresztül így a szószéki szolgálat mellett az énekkar vezetését is én láttam el.

B. J.: A Teológiai Szemináriumban volt egyházzenei oktatás abban az időben?

K. I.: Akkor még nem volt, csak később kezdett Tóth Gábor testvér tanítani.

B. J.: A Körösvideki Missziókerületben milyen munkatársakra emlékezik vissza szívesen Kovács testvér?

K. I.: Különösen kedves emlékeim vannak a visszacsatolt, és a Körösvideki Missziókerülethez tartozó Nagyvárád és környéke ifjúságával, a gyülekezetekkel, szolgatársakkal. Ezek közül is külön kiemelném néhai Bokor Barnabás, nagyváradi lelkipásztor testvéremet. Szinte minden héten találkoztunk, mivel a határ megszüntetése lehetővé tette a Váradra való könnyű beutazást. Vele bejártuk Észak-Erdély nagy részét. Van egy érdekes emlékem is ebből az időből. Egy napon a nagyváradi hadtestparancsnok magához hívott, és megkérdezte, vállalnám-e a visszacsatolt erdélyi területeken a rendszeres missziózást? „Nem politizálni kell,

hanem menni és hirdetni az evangéliumot” – mondta. Adott igazolványt, hogy a munkámban senki ne akadályozhasson. Bokor Barnabás is hasonló igazolványt kapott. Számos olyan községet kerestünk fel, ahol elrománosodott magyarok éltek. Magyar származásukat személynevük árulta el. Szerintem az volt a cél, hogy akik ezek közül megérnek, kikerülnek a görögkeleti egyház kényszerhatása alól, s így visszatérnek a magyarság családjába. Mondanom sem kell, ez az igazolvány nagyon jó szolgálatot tett a hatáskörökkel sokszor visszaélő helyi községi hatóságok előtt... Emlékszem egy esetre, amikor nagy küzdelmem volt az akkori biharugrai református lelkésszel. Az erről szóló feljegyzések, levélváltások még ma is birtokomban vannak. Ezek nagyon erős hangú levélváltások voltak, amit szeretnék még feldolgozni. Olyan ajánlatot tett, hogy hagyjam ott a baptistákat, és legyek náluk kántor. Jól ismerve akkori nehéz anyagi helyzetemet, jobb lehetőségeket helyeztettem kilátásba. Egy másik lelkész, a későbbi nyíregyházi ref. esperes, kért engem, hogy semmisítsem meg ezeket a leveleket. Én azonban nem voltam erre hajlandó, hiszen ezeknek történelmi értéke és érdekessége van. Ebből a levélváltásból még porre is sor került. T. i. egyik szemben lévő szomszédunk, egy ezredes, feljelentette ezt a papot a debreceni ref. püspöknél. Panaszában előadta a pap szertelenségeit, s többek között megemlítette, hogy az ugrai baptista lelkésszel folytatott levélváltásában is alul maradt, tehát az egyházra szégyent hozott. Többek között azt írta a pap nekem egyik levelében, hogy: „ha önökben annyira dühöng a tértítési szándék, menjenek a dugóhúzókat imádó pápuák közé, tértítsék azokat.” Erre én azt válaszoltam, hogy ha nem a krisztusi szeretet alapján írja leveleit, akkor én nem tartom méltónak a válaszára. Ebből aztán fegyelmi ügy lett; engem is beidézték tanúnak a szeghalmi Járásbíróságra. Ott azt mondtam a bírónak, hogy minden kommentár nélkül felolvasom azt a két levelet, melyet a ref. lelkésszel váltottam. Végül is az ezredest fölmentették a vád alól, s így a lelkész erkölcsi vereséget szenvedett.

B. J.: Ha Kovács testvér életútját áttekintjük, megállapítható, hogy a „Viharsarok”-ban eltöltött több mint három évtizedes munka tekinthető annak az alapnak, amely képesítette a későbbi országos megbízatások végzésére. Így került be az országos misszióba.

K. I.: Valóban jó iskola volt ez ahhoz, hogy később országos szinten intézhessük a felmerült egyházkerületi problémákat, és tanácsolhassunk ott, ahol ezt igényelték. Mint már említettem, nem volt problémamentes az országos misszióban eltöltött időm, de megértő és segítő szolgatársakkal dolgozhattam együtt, ami csak előnyére vált szolgálatomnak.

B. J.: Magam úgy ismertem meg Kovács Imre testvért, mint, aki szerette az igazságot, és vélemé-

nyét mindig a legjobb lelkiismerete szerint nyilvánította ki. Viszont sohasem vitte kenyértörésre a dolgokat, inkább a kiegyenlítődségre, az elvek szintézisére törekedett.

K. I.: Ez valóban így volt, de megjegyzem, hogy amikor elvi kérdésről volt szó, akkor mindig megindokolva fejtettem ki álláspontomat, azt, amit helyesnek és jónak tartottam, s amelyből képtelen voltam engedni. Ám ha a többség más véleményen volt, a felelősséget áthárítva, bele kellett nyugodnom a döntésbe.

B. J.: Ez bölcsességre vall. A történelmi adatok szerint, és szerény véleményem szerint is ezek után került be Kovács testvér életének egyik legnehezebb, és legfelelősségteljesebb szolgálati helyére, amikor is 1965–1967 között ellátta az országos egyházelnöki tisztelet. Talán nem sokat tévedek, ha az a véleményem, hogy a nehézségeket tekintve ez az idő közösségünk hajójának a szirtek között való vezetését, manőverezését jelentette.

K. I.: Úgy érzem, hogy erről az időszakról még korai lenne nyilatkoznom, ennek kiértékelése a későbbi időre tartozik. Voltak keserves dolgok, és lehet, hogy talán egyszer rászánom magam ezek följegyzésére is. A hallgatásra az a körülmény is készített, hogy több érintett személy még köztünk él... (Megjegyzés: az interjú 1976. dec. 18-án készült. – a szerk.) Sok minden nem hozható még nyilvánosságra. Szándékomban van, hogy mind a régebbi, mind az újabb keletű dolgokat a közösségi történelmi érdekekben a Levéltár számára kellő időben rendelkezésre bocsássam.

B. J.: Kovács testvér visszaemlékezései alapján megállapíthatjuk, hogy semmiféle egyéni ambíciótól fűtött lépést nem tett annak érdekében, hogy magasabb közösségi funkciót elérjen.

K. I.: Én nemcsak hogy lépést nem tettem, de nem is gondoltam, nem is vágytam bármilyen pozíció betöltésére, engem az események, a körülmények kényszerítettek arra – és bizonyára az Úr akaratára –, hogy a különböző szolgálati helyeket betölthessem. Semmire nem pályáztam, emberi dicsőséget nem kerestem, anyagi előnyöket nem hajszoltam, egyszerűen az adott helyzetek irányítottak. S ebből következik, hogy csupán a közösség érdekében vállaltam a reám háruló feladatokat. Hálas vagyok Istennek, hogy békességesen és testvériesen adhattam át utódomnak, Laczkovszki János testvérnek az elnöki tiszteletet. Nem hallgathatom el, hogy mind a közösségen belül, mind azon kívül is kérték, hogy maradjak továbbra is e magas közösségi funkcióban. Azonban idős koromra hivatkozással elhárítottam a megtisztelő bizalmat, mert éreztem, hogy képtelen lennék úgy betölteni hivatásomat, ahogy azt szeretném, és ahogy azt a körülmények és helyzet megköveteli.

B. J.: Mielőtt befejeznénk beszélgetésünket, még az is érdekelne, hogy milyen személyi és munkatársi kapcsolatban állt szülőföldjének előjáróival?

K. I.: Legyen hála az Úrnak, szép emlékeim van. Személy szerint nem tudok neveket kiragadni, mert mindenkit egyformán szerettem és becsültem. Tény, hogy voltak, akik sokszor emberi gyöngeségből, talán akaratuk ellenére szomorúságot okoztak, vagy gáncsoskodtak, de rendszerint utólag minden tisztázódott. Őszintén kijelentem, hogy mindenkire szeretettel emlékezem vissza. – Csak egy jellemző epizódot említek. Egyszer dr. Haraszi Sándor testvér eljött a körzetembe. Szerette volna, ha elvállalom a rákosszentmihályi gyülekezet pásztorlását. Amikor körbejártuk a körzetet, kijelentette: „Most már megértem, Imre bácsi, miért nem tudsz innen eljönni. Itt úgy tisztelnek és szeretnek téged, mint az édesapjukat. Sok mindent megértem, de ilyet még nem láttam!”

Amikor Gyuláról eljöttem, átmenetileg az elhanyagolt budafoki gyülekezetet igyekeztem patronálni, 1964–1965 években. Őszintén mondhatom, nagyon összelekedtem azzal a kis gyülekezettel, hiszen a budafoki gyülekezet több tagját valamikor én merítettem be a Körösvidékre, onnan származtak el ide, a fővárosba. Ezután történt, hogy a prédikátor nélkül maradt dunaharaszti gyülekezet pásztorlását elvállaltam 1966-ban. Ekkor már mint nyugdíjas lelkipásztor szolgáltam addig, amíg a gyülekezet Varga Boldizsár személyében egy fiatal munkaerőt tudott beállítani. Nyugdíjazásom után még nyolc évig munkálkodtam úgy, hogy nekem senkivel semmi problémám nem volt. Az Úr itt rendelkezett nekünk ezt a szerény hajlékot is öreg napjainkra.

B. J.: Volt-e olyan kezdeményezése vagy javaslata az országos misszió érdekében, ami följegyzésre lenne méltó?

K. I.: Mindenekelőtt az országos missziókerületek megalakításánál és beindításánál végzett munkálatakból vehettem ki alaposan a részemet. Ha említésre érdemes: több szakbizottságnak is tagja voltam, pl. irodalmi, tanügyi s a már említett misszióbizottságnak. Ami irodalmi munkásságomat illeti, számos cikkem, dolgozatom jelent meg egyházi lapjainkban: a Békehírnök, a Kürt, a Hajnalcsillag, stb. – Így telt el az idő, sok fáradsággal, küzdelemmel, de Istené legyen a hála, hogy mindezt megtehettem.

B. J.: Talán nem sokat tévedek, ha azt állítom, hogy egyházi irodalmunk munkásai között Kovács Imre testvért Benyó Illéssel együtt ún. népies íróként lehet számon tartani. Verseléséből csak annyit tudunk, hogy alkalmi, házi használatra írt verseket vetett papírra.

K. I. A Teológiai Füzetek c. sorozatban „A megtérésről” írt tanulmányom annyiban érdemel említést, hogy az csupán megcsonkított terjedelemben jelenhetett meg az akkori cenzúra miatt.

B. J.: Tudomásunk van a társadalomban végzett munkájáról is.

K. I.: Igen, Biharugrán a főlzabadulás után rö-

tőn rám testálták a jegyzőséget. 1945 októberétől, mintegy kilenc hónapon át láttam el ezt az akkori időben meglehetősen nehéz funkciót... Mondhatom, hogy a megszálló orosz katonai parancsnoksággal is igen toleráns kapcsolat alakult ki. Az az idő igen erős helytállást követelt az emberektől. De egyáltalán nem úgy tekintek vissza arra az időre sem, mint amiért utólag szégyenkezni kellene. Jó munkatársam volt dr. Bertalan Ferenc, aki később a Szentendrei Városi Tanács elnöke lett. Szabó Pál íróval, mint falumbelivel való kapcsolatom eléggé közismert. Kifogást emeltem azonban „Isten malmai” c. regényének bizonyos – velem kapcsolatos – valótlan állításai ellen, amit ő cinikus nevetéssel és egy kézlegyintéssel elintéztetnek vélt.

B. J.: Minthogy Kovács testvér ideje igen korlátozott, no meg a magnetofonszalag is elfogyott, beszélgetésünket be kell fejeznünk. Még egyszer meg-

köszönöm a szíves fogadtatást, és a közösség számára oly jelentős visszaemlékezéseit. Hátralévő napjaira szívvel kívánom a mindenható Isten bőséges áldását!

* * *

Most, hogy egy többrészes történelmi visszatekintés közlését befejezzük, a Jó Pásztor hasábjain buzdítani szeretném a fiatalokat, hogy keressék föl az idősebb generáció még élő tagjait, és készítsenek hasonló fölvételeket – no persze nem orsós Tesla magnetofonnal, hanem mai modern eszközökkel. Szerkesztőségünk szívesen segít azoknak, akik a múlt emlékeinek megőrzésén fáradoznak, hisz – amint a közölt interjúból is látszik – ezek a visszaemlékezések igen hasznosak a jelen és a jövő szempontjából is.

– a szerk. –

WASS ALBERT Üzenet haza

*Üzenem az otthoni hegyeknek:
a csillagok járása változó.
És törvényei vannak a szeleknek,
esőnek, hónak, fellegeknek
és nincsen ború, örökkévaló.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.*

*Üzenem a földnek: csak teremjen,
ha sáska rájga is le a vetést.
Ha vakond túrja is a gyökeret.
A világ fölött öröködik a Rend
s nem vész magja a nemes gabonának,
de híre sem lesz egykor a csalánnak;
az idő lemarja a gyomokat.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.*

*Üzenem az erdőnek: ne féljen,
ha csattog is a baltások hada.
Mert erősebb a baltánál a fa
s a vérvő csonkból virradó tavaszra
új erdő sarjad győzedelmesen.
S még mindig lesznek fák, mikor a rozsdá
a gyilkos vasat rég felfalta már
s a sújtó kéz is szent jóvátétellel
hasznos anyaggá vált a föld alatt...
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.*

*Üzenem a háznak, mely fölnevelt:
ha egyenlővé tesz is a földdel,
nemzedékek őrváltásain
jönnek majd újra boldog építők
és kiássák a fundamentumot
s az erkölcs ősi, hóféhér kövére
emelnek falat, tetőt, templomot.*

*Jön ezer új Kőműves Kelemen,
ki nem hamuval és nem embervérrel
köti meg a békesség falát,
de szenteltvízzel és búzakenyérrrel*

*és épít régi kőből új hazát.
Üzenem a háznak, mely fölnevelt:
a fundamentom Isteniől való
és Isteniől való az akarat,
mely újra építi a falakat.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.*

*És üzenem a volt barátainak,
kik megtagadják ma a nevemet:
ha fordul egyet újra a kerék,
én akkor is a barátjok leszek
és nem lesz bosszú, gyűlölet, harag.
Kézet nyújtunk egymásnak és megünn
és leszünk Egy Cél és Egy Akarat:
a víz szalad, de a kő marad,
a kő marad.*

*És üzenem mindenkinek,
testvérnem, rokonnak, idegennek,
gonosznak, jónak, hí ségesnek és alávalónak,
annak, akit a fájás úz és annak,
kinek kezéhez vércseppek tapadnak:
vigyázzatok és imádkozzatok!
Valahol fönt a magos ég alatt
mozdulnak már lassan a csillagok
s a víz szalad és csak a kő marad,
a kő marad.*

*Maradnak az igazak és a jók.
A tiszták és békességeselek.
Erdők, hegyek, tanok és emberek.
Jól gondolja meg, ki mit cselekszik!
Likasszák már az égben fönt a rostát
s a csillagok tengelyét olajozzák
szorgalmas angyalok.
És leszen csillagfordulás megint
és miként hirdeti a Biblia:
mégneretik az embernek fia
s ki mint vetett, azonképpen arat.
Mert elfut a víz és csak a kő marad,
de a kő marad.*

Bajoverdő, 1948

Szőkepuszta – Konferencia

Gyülekeznek a résztvevők

Olvastam a Békehírnökben a programajánlót: „Július 26-án vasárnap fél 11 órai kezdettel tartják a Szőkepusztai konferenciát”. Előtolultak az emlékek, aztán sorra jöttek az érvek, és lemondtam arról, hogy elmenjek. Szombaton estefelé gyermekeim azt javasolták, hogy rokon- és beteglátogatással egybekötve menjünk el Szőkepusztára. Engedve a rábeszelésnek, egy óra múlva úton voltunk. Éjfél körül érkeztünk Kaposvárra. Kis beszélgetés, kevés alvás, aztán reggel indulás Szőkepusztára. Amikor elértük a Libickozma táblát, kanyarodtunk a Zarándok Kápolna felé, akkor vettük észre, az út megjavult! Rendbetett, meggyalult úton mehettünk egészen a kápolnáig. A fúvószenekar már elfoglalta a helyét, 95%-a fiatal diák volt, szívből, lelkesen és gyönyörűen fújták, mi pedig velük együtt énekeltük: „Órálló szólj, ne légy néma, Fűjjad jól a trombitát...” Kaptunk „hit, remény, szeretet” kis énekfüzetet, benne azok az énekek, amit nem csak kívülről tudtunk, hanem zenekari kísérettel, belülről, szívből énekeltük.

Almási Mihály testvér az 1Korinthus 13:13 vers alapján szólt hozzánk. Olyan jó volt átélni, hogy „megmarad a ... szeretet”. Huszta Csaba lelkipásztor testvér szolgálata a hit és az engedelmisség összefüggését világította meg. Az igei szolgálatok, versek, énekek, biznyságtételek által bőséges lelki táplálékot kaptunk. Fiatal régész testvér előadását közkinccsé kellene tenni, hogy aki nem volt ott, az is el tudja olvasni.

Braun testvér óriási új kenyeri nemzetiszín szalaggal átkötte ott voltak a hálaadó asztalon, majd a délelőtti tisztelet részeként felszeletelte a nagy kenyeret. Megható volt, ahogy ott sorakoztunk és mindnyájan ettünk abból a kenyérből.

Az istentisztelet után ebédhez sorakoztunk. Vittünk magunkkal elemózsiát, de haza is hoztuk. Braun testvér finom gulyáslevessel, birkapörkölttel – amit ott frissen készítettek – mindenkit megvendéglét. A pogácsát készen hozta. Köszönjük!

Együtt ünnepeltünk a polgármesterrel, a falubeliekkel, az ország sok részéről és külföldről: Hollandiából, Dániából, Németországból, USA-ból érkezett vendégekkel.

Megemlékeztünk Marosi bácsiról, aki fiatal korában tervezte a szőkepusztai imaházat. Marosi bácsi leánya és annak professzor férje is közöttünk szolgált. USA-ból (Alhambra) látogattak haza. Először látták a szép kápolna épületét.

Érdemes elzarándokolni Somogy megye első magyar baptista imaházába, ahonnan kicsendült az evangélium. Walter bácsi és Kiss Endre testvér biztos alapra építettek, amikor az imaházat építették: „Jó alap Krisztus a gyenge hitünknek”. Lehet gyönyörködni a kápolnában, amely „annyi balzszerencse közt, oly sok vizály után” ilyen szilárdan áll. Még most is visszhangzik bennem Wass Albert: Üzenet haza című verse, melyet Csövári testvér mondott el:

*„Üzenem a háznak, mely fölnevelt
a fundamentum Istentől való
és Istentől való az akarat,
mely újra építi a falakat.
A víz szalad, de a kő marad
a kő marad ...”*

Hála van szívemben a jó időért, a sok testvéri szeretetteljes szóért, kézfogásért, amit a nagy családban egy közös test tagjaként élhettem meg.

Petrik Ádámné

Jóföldi Gábor és Almási Mihály

Horváth Gábor polgármester
közönti a konferenciát

Samu Zoltán Tamás régész-történész beszél

Huszta Csaba lelkipásztor igehirdetése

Dr. Szenohradzski János testvér
az amerikai magyar baptisták nevében szólt

A délutáni Szőkepusztaiak Találkozójának néhány résztvevője

A kenyerek asztala

Isten szeme vigyáz ránk...

„Isten szeme vigyáz ránk...” kezdetű ének duruzsolt bennem, ahogy a simára gyalult földúton haladtunk Szőkepusztára kis autónkkal.

Hálás vagyok az én édes Atyámnak, aki megtoldja éveimet – most már a 87-et –, hogy a találkozón együtt örülhessünk.

Elődeink már az örök hazában vannak, de – gyermekeik, unokáik – jólesően emlékezünk az itt eltöltött több-kevesebb időre. A délelőtti istentisztelet után du. 2 órakor jöttünk össze az imaházban, mi Szőkepusztáról elszármazottak. Boldogan énekeltek a régi kedves éneket: „Óh, mily szép Istennek hajléka, hol egyesül a szentelt nép, ott élünk igaz rokonságban, ha lábunk e hajlékba lép...” Ezután bizonyágtételek követték egymást.

Joó Attila saját szerzeményű költeményében emlékezett vissza az itt eltöltött gyermekkorára a pusztai életre. Joó István és Jóföldiné Lehoczky Hajnalka elmondta, hogy 5-6 éves gyerekként milyennek látta belülről a gázlámpával kivilágított, vaskályhával fűtött szép imaházat. Megemlékeztek Kovács István bácsiról is, aki a gyermekbibliaórákat tartotta, és zenére, énekekre tanította a gyermekeket. Ezek az énekek, bibliai történetek szunnyadó parázként ott éltek a szívek mélyén. Istené legyen a dicsőség, hogy később az élet viharai, legtöbb szívben nem elnyomták, hanem felélesztették ezt a paraszat.

Bodó testvér már másodszor jött a találkozóra, de csak most tudta elmondani, hogy a nagymamája már több mint 50 éve beszélt neki szőkepusztai élményeiről. Ez most annyira kíváncsivá tette, hogy félretéve minden akadályt, feleségével és testvérével 200 km-ről újra eljöttek, és most már ő is szőkepusztainak érzi magát.

Bizony felgyorsult az idő kereke – említette

Márkus László, aki szintén itt élt kisgyermekként szüleiével. Annak idején, ha egy testvér a gyülekezetből pl. Budapestre szándékozott utazni, közösen elbúcsúztatták az „Isten áldjon míg viszont látunk...” című énekkel. Ma már ilyen utazás egész természetes, egy nap alatt lebonyolódik, mégis kevesebb időnk jut egymásra.

Nagyné Bognár Margitka meghatódva emlékezett Walter bácsira, aki miután ő kicsi lányként árván maradt, kerékpárral vitte el nyaralni Nemeskísfaludról Szőkepusztára (kb. 40 km). A homokos úton bizony sokszor kellett tolni a kerékpárt, de neki mély nyomot hagyott lelkében az ott eltöltött idő. A családi légkör, a gyermekekkel való játszás és amikor Walter bácsi a tárogatóján elfújta az általa is jól ismert éneket. A szeretet és a jó testvéri kapcsolat azóta is megmaradt.

Jóföldi Gábor testvér – aki nem itt nevelkedett, de szívügyének tekinti a szőkepusztai munkát – felhívta mindnyájunk figyelmét arra, amit aznap olvashattunk a „Mai Ige” című üzenetből: „Az élet nem a vagyonszerzésre és a teljesítményekre épül, hanem a kapcsolatokra. Fordíts hát nagy gondot a kapcsolatokra.”

A bizonyágtételek, imakérések után imaközösségben lehetünk együtt. Jó volt átérzeni egymás háláját, kérését, hisszük, hogy Isten szeme vigyáz ránk (Szőkepusztára is) ezután is és követi gyermekei életét, bármerre is visz utunk. A cél egy és egykor az örök hajlékban találkozunk.

A végén többen könnyes szemmel énekeltek el az „Isten áldjon, míg viszontlátunk...” kezdetű éneket. Utána pedig mindenki megerősítette azt a vágyát, hogy egy év múlva szeretne itt lenni a következő szőkepusztai találkozón.

Özv. Lehoczky Józsefné

Madártávlathól...

JOÓ ATTILA Szőkepuszta

*Óh, Szőkepuszta, te puszták királya,
hol ráeszméltem e csodás világra.
Csak varázslat alkothat ily tüneményt,
e táj szívet dobogtat, s ébreszt reményt.*

*Kisgyermekként tündérek vettek körül
és a természet nevelt önzetlenül.
Itt igazként éltem meg minden mesét,
s hozzá erdők hárfái zengtek zenét.*

*Reggel madárdal ébresztett vidáman,
s este tücsökzene szólt bódítóan.
Az éjszaka mély csendje simogatott,
a puszta derűs nyugalma ringatott.*

*Tavasszal lágy virágtenger hullámmozott
ékitve a tájat, s üdén mosolygott.
Méhecskék hada gyűjtötte a nektárt,
mi meg boldogan „szürcsöltük” a látványt.*

*Szegények voltunk, de lelkiünk dús gazdag,
pecézni is jó volt a szurkos madzag.
Átéltünk és láttunk ezernyi csodát,
nem irigyeltük Dárius kincstárát.*

*Istenem! Adj ma is ily gazdagságot,
ne vágyjam e fénylő, silány világot!
Töltsd meg gyermeki örömmel szívemet,
tudjam köszönni hittel a keveset!*

Hit, remény, szeretet

A kenyérszeletelés kezdete

A várakozók sora az új kenyérért

Készül az ebéd – Braun testvér vezetésével

Az egyik „külső kápolna”

A hallgatóság egyik csoportja

Július utolsó vasárnapján ismét népes gyülekezet jött össze Szőkepusztán, a Zarándok Kápolnához azért, hogy hitben, reményben és szeretetben erősödjön a testvéri közösségben. E napra megszelídült a nyár is. Kellemes időjárás és áldott lelki légkör fogadta a zarándokok népes csoportját.

Az összevont fúvószenekart Csövári Pál testvér vezényelte. Muzsikájuk vezette be az egész napot, jól ismert dallamokkal örvendeztetve az érkezőket. A közös énekléseket is a fúvósok vezették, és néhány zeneművet önállóan is előadtak, mindegyikkel dicsérve az Urat, és gyönyörködtetve a gyülekezetet.

A konferenciát dr. Almási Mihály pest-erzsébeti lelkipásztor testvér, a Napsugár Gyermekektől Alapítvány elnöke vezette. Jóföldi Gábor lelkipásztor testvér imájával vette kezdetét az istentisztelet, majd Horváth Gábor libickozmai polgármester köszöntötte a megjelenteket. Ezt követően a környékbeli puszták küzdelmes életéről hallottunk rövid előadást egy múltat vallató szakembertől, Samu Zoltán Tamás régésztől.

A nap igei témáját: Hit, remény, szeretet... Almási testvér vezette be az 1Kor 13:13 alapján. Ehhez kapcsolódva Huszta Csaba lelkipásztor testvér beszélt a hit és az engedelmesség szoros kapcsolatáról.

A legtávolabbról érkezett vendégek az Amerikai Egyesült Államokból, dr. Szenohradzski János testvér és felesége, Marosi Emese voltak, akik köszöntést hoztak az Észak-amerikai Magyar Baptista Szövetség most megválasztott új vezetőségétől és az Alhambrai Gyülekezetből. Néhány gondolatban betekintést nyerhettek a jelenlévők az amerikai gyülekezetek életébe és szolgálatába. Szőkepusztára érkezésük má-

sik célja az volt, hogy a szépen felújított Zarándok Kápolnát megcsodálják, amit Marosi Béla építész testvér tervei alapján építettek 1931-ben. Jelen volt a család több tagja: Gyöngyike (dr. Somogyi Barnabásné) és Kornélia (dr. Szabó Istvánné) férjével együtt.

Ezután a konferencia nagyon kedves színfoltja következett, az új kenyér megszegése és közös elfogyasztása hálaadással. Braun Ervin testvér készítette a két hatalmas kenyeret és a két szuper óriás kiflit, amit az ő vezetésével szegtek meg és osztottak szét a helyi közelet vezetői a jelenlévőknek, nevezetesen: Horváth Gábor (polgármester) Babina Sándor (körjegyző), Samu Ferenc (előző polgármester) és Samu Zoltán (történész-régész). Mindeközben a fúvós zenészek szolgálták Istent dicsérő énekekkel.

A konferencia záró szakaszában néhány Wass Albert-verset hallgatott meg a gyülekezet, Marton Debóra, Széll Andrea és Csövári Pál testvérek szolgálatában. A Himnusszal és egy záróénekkal fejeződött be a konferencia délelőtti szakasza.

Az ebédidőben a Dunaújvárosról érkezett testvérek szolgálata került középpontba. Az általuk főzött gulyás és birkapörkölt mindenkinek a tetszését elnyerte és Isten iránti hálával fogyasztotta mindenki.

Délután két órakor a Kápolnában gyülekeztek azok a testvérek, akik az életük bizonyos szakaszát ezen a vidéken és ebben az imaházban éltek le. Jóföldi Gábor testvér vezette az énekek és bizonyágtételek sorát. Hálaadó imaközösséggé forrt össze ez a gyülekezet, és a jövő évi találkozás reményében búcsúztak egymástól és a kedves helyszíntől: „ha az Úr akarja és élünk, jövőre újra eljövünk.”

Krónikás

A fúvószenekart Csövári Pál testvér vezette

A lombsátor árnyékában

Tisztelt Hölgyeim és Uraim, Kedves Vendégek!

Ameddig sikerült visszatekintnünk a történelem szálain, tudjuk, hogy az emberek mindig csoportokban, közösségekben éltek. Ezekben a csoportokban mindenkinek megvolt a kijelölt és vállalt feladata, melyet igyekezett a legjobb tudása szerint elvégezni.

A közösségek gondosan választották ki azt a helyet, ahol mindennapjaikat élték. A terület kiválasztásánál nagyon sok szempontot vettek figyelembe. Természetesen elsődleges volt, hogy környezetében megtalálhatóak legyenek a mindennapi élethez szükséges feltételek. Legyen tiszta ivóvíz, halban gazdag folyó, vadban bő erdő és termékeny anyaföld. Mindezek mellett fontos volt számukra, hogy a természet szépsége körülölelje őket. Abban az időben még ez a szépség is hozzásegítette az embert ahhoz, hogy ne távolodjon el Teremtőtől, hisz a Teremtő Isten közelsége olyan nélkülözhetetlen volt számára, mint az étel és az ital.

Ha egy közösség megtalálta ezt a helyet, önszántából soha nem hagyta el. Ha kellett, vérét adta érte. Ez a vidék is egy ilyen hely. Nem csak itt, ahol állunk, hanem tágabb értelemben egész Somogy-ország és az egész Kárpát-haza. Itt Somogy-országban, Szőkepusztán és környékén a természet az őskortól adott otthont az itt élőknek. Szívesen élt itt a kőkor embere, meglepedtek a Kelták, fontos provinciája volt a rómaiaknak. Tudjuk, hogy éltek itt Attila nagykirály hunjai,

az avarok és a 9. században Álmos és Árpád vezetésével hazatérő honfoglaló őseink. Tudjuk, hogy ez a terület fejedelmi központ is volt. Ezt igazolja a szomszédos Somogyfajsz helység neve és az ott feltárt őskohó. Ennek a területnek volt hercege Koppány, kire a történelem méltatlanul osztotta a gonosz és a pogány szerepét.

Miért is volt ő pogány? Tudjuk, hogy keresztelve volt, tudjuk, hogy ismerte a kereszténységet, tudjuk, hogy egy Istenben hitt. Pogánnyá csak azért vált, mert a keleti, más néven a bizánci kereszténységet vallotta. Ezért kellett meghalnia! Nem úgy, ahogy az iskolában tanultuk, csatában, hanem orvul, hátulról leszúrva egy német lovag által.

Ma már tudjuk, hogy Európa egyik legjelentősebb királya, Szent László az ő unokája volt. Nem véletlen, hogy Szent László, nagyapja egykori várának helyén, Somogyváron, apátságot alapított, és úgy rendelkezett, hogy örök nyughelye is ott legyen. Így tisztelgett nagyapja emlékének, így került sírhelye Koppány herceg várának területére.

Mindez már 8 évszázada történt. Azóta a környék sokszor váltotta tulajdonosát, birtokosát, egyvalami azonban a múlt század elejéig nem változott. Megmaradtak az erdőben szétszórtan található puszták, tanyák, házak.

Nehéz, kemény élet volt ezeken a birtokokon, de a visszaemlékezésekből tudjuk,

hogy szépek és békések voltak az itt élők mindennapjai. Hittel teli és hagyománytisztelő emberek voltak. Ma már szinte nem ismerjük egyik fogalmat sem. Napjaink embere nem tudja, hogy mi az a hit, nem tudja, mi az a hagyomány. Ezeket feledte, és most nem tudja miért szenved, nem tudja miért nem leli helyét a világban. Nem kellenie mást tennie, csak eljönnie ide, megállnia egy rövid időre és elgondolkodni, hogyan távolodott el attól, amiért ősei éltek, dolgoztak és haltak.

A régiségben a hívó magyar ember számára fontosabb volt utódai boldogulása, mint a sajátjé. Élete célja volt ez. Nem véletlenül mondjuk, hogy a szépapák, nagyapák szemének csillogása csak két-három generáció elteltével látható újra.

Majd három emberöltőnek kellett eltelnie ahhoz, hogy Szőkepuszta újra hittel és étellel teljen meg. Mindannyian közösen bízunk abban, hogy ez a hit, mely körüllegi ezt a helyet, most már nem tűnik el soha többé. Az újból kivirágzó élet a még megmaradt hagyományokat megőrzi és továbbadja.

Dolgozzunk azért, hogy a szemekben levő csillogás, melyet ma itt látunk, újra elővillanjon a következő nemzedékek tekintetében. Ehhez a kemény és szép feladathoz kívánok mindenkinek sok hitet, erőt és egészséget.

Samu Zoltán Tamás történész-régész

TÚRMEZEI ÉRSZÉBET

A niklai leány

*Kis kúriájuk ott fehéredett
a Berzsényi-kúria mellett.
Egy szél beszélt, búgott a fákkal,
egy ősi, századok lehellet.*

*Három leány nőtt a kis kúrián,
– mintha régi rege suhanna. –
Egyikük az édesanyám volt,
a csendes, szelídszavú Anna.*

*A falu domboldalra temetett,
s odaéptve a tetőre
Berzsényi emléke magaslott:
korhadó fejfák árva öre.*

*Lágyan suhogó, szürke szárnyain
kicsiny Niklát ha fölkereste,
az obeliszk alatt magában
egy barna lányt talált az este.*

*Szerette a borostyánzöldű sírt,
szerette a csitító csendet.
Csodálkozó tengerszemével
távolba nézett, és merengett.*

*És muzsikálni kezdett a szíve.
Képzete halk szárnyat bontott,
elhagyta a falut, a lankát,
a temetőt, a horizontot.*

*Suhant az érzés, szállt a gondolat:
bűvös dalú, hűtlen madárka.
Tovaröppent és messzevillant...
de dal-kalit hiába várta.*

*Miért? – perdült a fájó, tiszta könny.
Miért? – a bús panasz kipattant.
Álmodni kibeszélhetlent,
és érezni kimondhatatlant?!*

*„Istenem!” – Barna, kékszemű leány
imádkozott az esti csendben. –
„Ha gyermekem lesz, azzal áldd meg,
amivel nem áldottál engem!”*

*„Ha gyermekem lesz, dalolhassa ki,
mít lelke érez, szíve gondol!
És dal legyen a kacagásból,
És dal legyen a fájdalomból!”*

*Ott ült az emlékeliszk alatt.
S mint esti szellő halk beszéde,
álmodó, édes virágillat,
szállt imája az Úr elébe.*

*Aztán ringtak a bölcsők. Hét tavasz.
Sorakozott négy kis koporsó.
Három tavaszból ért a nyár is.
Hetedik lettem, legutolsó.*

*A gondolatok aranymadarát
elfogja már a dalkalitka.
És boldog áhítatba ringat
az édesanyám drága titka.*

*Kell, hogy vakuló, ámult szemeim
mindig a megnyílt eget lássák:
hisz minden, minden énekem
– csak egy meghallgatott imádság!*

Gyermektábor

Parancsnoki ébresztő

A nagy tábortűz és a „kísfia”

Gyerekek a tábortűz fényében

A csoport egy része az ebédlőben Biblia-tanulmányozás közben

Életemben először...

Most kaptam életemben először meghívást egy gyerektáborba, ahol az egyik segítő szerepét tölthettem be. Nagyon örültem neki és nagy izgalommal vártam az első napot.

Mikor megérkeztek a gyerekek, már tudtam, hogy egy csodálatos hétnek nézünk elébe. Sugárzott a szemükből az az igazi boldogság, amit a tőlük idősebbek sokszor elfelejtenek.

A tábor szervezői minden napra tartogattak számunkra meglepetésekkel teli kirándulásokat. Somogyvár, Balaton, Berzsényi Dánielkastély és még sok más. Libickozma egy varázslatos kis falu, ahol az emberek barátságosak és vendégszeretőek. Többször kaptunk meghívást kedves szomszédainkhoz, akiket mi is meghívtunk egy tábori vacsorára és a tábortűzre. A tűz mellett a kiscsoportos foglalkozásokon tanult énekeket adtuk elő. A Biblia-tanulmányozások lekötötték a gyerekek figyelmét. A sok foci és kézműves foglalkozások mellett igeverseket is tanultunk, amikért matricák és egyéb más ajándékok jártak.

Örültem, hogy itt lehettem, szoros barátságokat kötöttem és sok új élménnyel gazdagodtam. Jó volt érezni a gyerekek túlradó szeretetét, kedvességét.

Marton Debóra

Mennyi öröml!

Amikor elvállaltam, hogy ebben a táborban segíteni fogok, nem gondoltam, hogy ennyi örömöm lesz benne. Mindig is nagyon szerettem a gyerekeket, és az, hogy velük foglalkozhattam, taníthattam nekik történeteket a Bibliából, énekelhettünk, játszhattunk, igazi és örök élmény volt.

A tábor fő gondolatának a víz témáját választottam és a történetek is ehhez kapcsolódtak: Noé, Jónás, a samáriai asszony, a nagy halfogás, Péter a vízen jár, és az etióp kincstárnok. A gyerekek gondolatai a foglalkozásokról:

„Nagyon tetszettek az énekek, a tanítás. Nórival nagyon jó volt. Köszönöm a segítséget! Nagyon fogsz hiányozni!” *(Nick)*

„Rossz volt, hogy kicsit szigorú voltál.” *(Máté)*

„Nóri mindig kitalált valamit, hogy jól érezzük magunkat, és jó énekeket, igeverseket tanított, és jutalmakat is kaptunk. Versenyeket is kitalált, amivel elfoglalt minket.” *(Ákos)*

A bibliai történetek mellett voltak kézműves foglalkozások is, ahol a gyerekek készíthettek maguknak, szüleiknek, barátoknak emlékeket. Az utolsó foglalkozáson írhattak röviden arról, hogy mi tetszett nekik a legjobban a táborban, és hogy mi nem tetszett nekik. Mivel több kirándulást szerveztek Almási Misi bácsiék, ezért a legtöbb élmény ezekkel kapcsolatos. Idézek néhányat:

„Nekem nagyon tetszett, amikor Gáboréknál fűrödtünk. Ami nem tetszett, hogy a medencét békákkal kellett megosztani.” *(Milla)*

„Nagyon jól éreztem magam a tábortűz alatt, és a hollandokkal.” *(Flóra)*

„Legjobban tetszett a Balaton és a tábortűz, a Gáborék tava.” *(Máté)*

„Nagyon jó volt a sütögetés, a tábortűz és a foglalkozások.” *(Petra)*

„Minden nap tanulhattam valamit a gyerekektől.” *(Debi)*

Nagyon hálás vagyok, hogy láthattam Isten áldását ebben a táborban. Köszönöm a lehetőséget és a sok szép élményt. Remélem, jövőre is ilyen jó lesz vagy még jobb.

Molnár Nóra

A legtöbb foglalkozás és játék a mi árnyas erdőnkben kialakított tisztásokon zajlott

Kis fülesbagoly-fióka a Tanítók Házánál

„Szomszédolás” Kolos Gáboréknál

A nagy „csaták” helyszíne

A forró délutánon jó az árnyék és a kézimunka

Marika néni és Gabi néni mindig finomat főzött

Az öreg almafa alatt

Három a „kislány”

Gyalogtúra az ősi „képesfához”

Parancsnoki jelentés

Jelentem: a „puszta kivirágzása” – Isten gyelméből – rendületlenül tart. A szókepusztai Zarándok Kápolna felújításával és a Libickozmai Gyermektábor átadásával megindult misszió ezen a nyáron is folytatódott azzal, hogy megrendezhettük a 2. Szókepusztai (Libickozmai) Napsugár Gyermektábort. Az evangélium 9–12 éves gyerekek felé szólt – természetesen az ő nyelvükön, a nyári vakációhoz ideális környezetben.

A táborozó gyerekek között voltak olyanok, akik először hallottak az örömhírről, akik számára a tábor után természetes volt, hogy szüleiket megtanítsák egy étkezés előtti asztali hálaadó imára. Úgy hiszem, hogy a falu népe végérvényesen befogadta a „hívőket”, a „baptistákat” azzal, hogy több, a településen lakó gyermek is bekapcsolódott a tábor életébe és esténként otthon az asztal körül mesélték szüleiknek fejlethetetlen élményeiket.

A tábor programjában voltak „visszatérő” események, melyek az elmúlt évben a gyerekek között nagy sikert arattak, de több programmal újítottunk is.

A „biztos pont” a naponkénti lelki foglalkozás volt, melyben ismert bibliai történetek üzenetét igyekszünk szívünkbe zární. A történetek mottója: „A víz a Bibliában”. Ennek kapcsán jobban megismerhettük Noét és bárkáját, Jónást és a cethalat, az Úr Jézust és a samáriai asszonyt, a tanítványokat a nagy halfogás közben, a vízen járó Pétert, valamint Fülöpöt és az etióp kincstárnokot. Mindezt ügyességi játékokkal és kézműves gyakorlatokkal körítve. Ideális helyszíneként a táborral szomszédos tágas, ligetes – és ami a legfontosabb – árnyas erdő szolgált, mely a közeli Tanítók Házával együtt az elmúlt évi fejlesztések egyike.

A szókepusztai gyermekhét elsődleges célja az, hogy a legfogékonyabb korban

lévő fiúk, lányok megismerkedjenek az Úr Jézussal, hallják az örömhírt, hogy később, mikor életük legfontosabb kérdésében felelős döntést kell hozniuk, akkor a Szentlélek vezetésével a helyes utat válasszák. Ezen kívül két további témára helyeztük a hangsúlyt a gyerekekkel való foglalkozásnál: művelődés-magyarságtudat és testgyakorlás.

Lássuk néhány mondatban részletezve, miben nyilvánultak meg ezek:

A felújított szókepusztai Zarándok Kápolnához nagy áhítattal érkezünk. A hely- és gyülekezettörténeti tárlat tablóirol nagybaszú bácsik, kendős nénik és számunkra különleges öltözködési „divatot” követő, de hozzánk hasonlóan vidám fiatalok néztek ránk.

A kiállítás nélkül el sem tudtuk volna képzelni, milyen lehetett itt az élet hajdanán, amikor közel 200, többségében baptista lélek élt és dolgozott a pusztán. Az imaház teljes pompájában tündököl, fehér falai és két tornya áhítatra készítetik az arra járó vándort. Ottlétünkör éppen egy kerékpáros kiránduláson részt vevő család kerekedett arra, akik elismerően nyilatkoztak az épületről és a benne található kiállításról.

Előttünk példaként állnak azok a baptista elődök, akik a múlt században Szókepusztán a baptista missziót elkezdték, felvirágoztatták, valamint hitükhöz és az Úr Jézushoz mindvégig hűek maradtak.

A közeli Somogyvár a bencés kolostor feltárt romjaival középkori emlékeink egyik legbecsesebb darabja, Szent László királyunk életének egyik helyszíne. A szédítően magas kilátótoronyból gyönyörű körpanoráma nyílik a Somogyi domboságra, sőt ellátni egészen Badacsonyig is. Habár a Balaton innen légvonalban 25 kilo-

méterre terül el, a középkorban – mikor a tó vízszintje kb. 5 méterrel magasabb volt, mint a jelenlegi – Somogyvárt a Balatonról csónakkal lehetett megközelíteni.

Gyula Völgyében visszatérő vendégként köszöntött bennünket a gazda. Közben végigvezetett birtokán, bemutatva az általa épített, a magyarság honfoglalás-kori építményeivel megegyező épületeket. Így ülhettünk be egy „hajlék”-ba (kör alakú ház), térhettünk be egy földházba, egy szabadtéri konyhába és járhattunk körbe egy fejedelmi jurtát, egy kamrát, baromfiudvart és különböző állattartó építményeket. A völgyben itt-ott feltűntek az ősi magyar rovársírás betűi, melyek eredetéről és szimbolikájáról részletesen mesélt a házigazda. Búcsúzások nehéz volt az elválás tőle is és a folyton körülöttünk szaladgáló 4-5 pulikutyától.

A városi gyerekeknek és az „elvárosiasodott” kísérőiknek is nagy élmény volt Gyótapsztn egy „igazi” tanya meglátogatása. Ilyet még a tévében is ritkán látni: szürke marha ameddig csak a szem ellát, mangalica-konda, lovak kicsikókkal a karámban, néhány napos csacsi-gyerekek, szarvasok, őzek a „háztájiban”.

Berzsényi Dániel, a legnagyobb magyar ódaköltő lakóháza és síremléke a közeli Niklán található. A felújított épület – mely jelenleg a Berzsényi Múzeumnak ad otthont – a vidéki klasszicista építészet egyik gyöngyszeme. A tárlat megtekintése alatt felhangzott egy gyönyörű Berzsényi-vers, a „Fohászokodás”. A ház körüli ősfás és gyümölcsfás kert különlegessége a 200 éves szelídgesztenyefa, melyet maga a költő ültetett. Tiszteletünket tettük a falu temetőjében a költő síremlékénél is.

Szabadidős (vakációs) programok természetesen minden napra jutottak:

A Balaton közelsége és a levegő forrósága a gyerekeket egyszerűen „belekényszerítette” a tó langyos vizébe, ahonnan azután alig

A „nagy csapat” a Balatonban Fonyódon (háttérben a Badacsony)

Gyula Völgye „főbejárata”

A fejedelmi jurta bejáratánál

Ősi magyar tárgyak között a völgy egyik „földházában” – sötétben

Zsolt bácsi a gyerekekkel és a kedvenc pulik

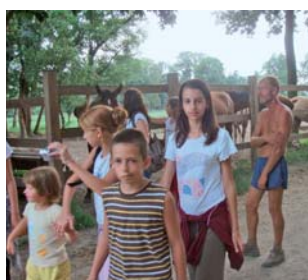
A kicsi csacsi pár napos

Szarvasok gazdájukkal, Szenc Józseffel

Magyar konyha Zsolt bácsival

Lovak és gyerekek Gyótapusztán

A szürke gulya egy része a pici borjakkal

lehetett őket „kikényszeríteni”. Egy majdnem teljes napot töltöttünk a fonyódi szabad-strandon, ahol a vízben és parton különböző változatokban a “Fiúk a lányok ellen” nevű labdajátékot játszottuk. “A víz a Bibliában” mottójú lelkigyakorlatok után nagyon jól esett a “Gyerekek a vízben” című testi gyakorlat is.

Foci, foci, foci – minden mennyiségben. Nem volt az a megerhelő, fárasztó és forró nap, ami után levezetésképpen ne lettek volna képesek a fiúk és a „vagányabb” lányok még egy kiadós focira. Íjászat, horgászat, kerékpározás, tollasozás, ugrókötelezés, ügyességi játékok, éjszakai túra, csillagnézés és egyebek gondoskodtak arról, hogy a nap végén kellő fáradtsággal térjenek sátraikba a napközben meglehetősen „aktív” gyerekek.

Érdekes színfoltja volt az idei táborozásnak az „egy kicsit más táborút”.

Mint már korábban utaltam rá, egyre inkább „évenként visszatérő társadalmi eseménnyé” válik a gyermektábor Libickozmán, ami azt jelenti, hogy a bennszülött falubeliek, a leköltöző városiak és a táborlakók között egy, a dolgok természetéből eredő kapcsolat alakul ki. (A falu egyetlen utcájában nem lehet csak úgy köszönés nélkül elmenni a szembejövő ember mellett).

Ebben az évben úgy alakultak a dolgok, hogy kétszer raktunk táborütet. Egyet csak a táborlakóknak, egy másikat a falubeliekkel közösen. Ez utóbbira eljöttek a falubeli gyerekek, néhány leköltöző család és a falu polgármestere is. Mindenki lehetőséget kapott a bemutatkozásra, né-

hány gondolat megosztására a többiekkel és „produkcióna” is. Így hangzottak el énekek, versek a falu lakóitól, a táborlakó gyerekek pedig igeverseket mondtak el és gitárkísérettel énekeltek. A misszióknak új fejezete kezdődött Libickozmán.

A táborút lángjai kialudtak, a kürtészó elhalkult, Misi bácsi megafonja „berekedt” – így lett vége a felejthetetlen 2. Szőkepusztai (Libickozmai) Napsugár Gyermektábornak.

Táborlakók! Egész évben öntözzétek, gondozzátok a Szőkepusztán elvetett igemagot, hogy jövőre kikeljen!

Szeretettel:

*Kovács Árpád
tisztelettel megőszült obsitos örvezető
táborparancsnok*

Látogatás Niklán a Berzsenyi Múzeumban

Berzsenyi Dániel olajportréja a múzeumban

Túrmezei Erzsébet Niklai látogatás

Berzsenyi Dániel sírjánál

*Niklára látogatok gondolatban –
sírodra tenni csendesen virágot.
és néhány bálás, halk köszönő szóval
könnyíteni a régi adósságon*

*Hiszen az életútra indulóban
annyi kedves kísérőt adtál mellém.
– A „Fohászkodás” súlyos sorait
kisdíák módra most is elfelelném! –*

*Tanítottál gyermekhittel keresni,
akit a bölcsék lángszeze nem ér fel.
„Hervad már ligetünk, díszei hullanak!”
– Sútad, ha szél játszott őszi levéllel.*

*„Forr a világ bús tengere, ó magyar!”
– hangzott szavad a viharban mellettem.
„Lélek s szabad nép tesz csudadolgokat!”
– biztattál, ha nemzetemet féltettem.*

*„Ó, a szárnyas idő hirtelen elrepül!”
– hallottam, hajszolva tűnő időket.
S látod, mindmáig még meg se köszöntem
a zengőszavú, drága kísérőket.*

*És azt, hogy egy niklai leány szíve
dalolni kezdett a te sírod mellett...
s hogy feleletül halk imádságára,
a dallam gyermekében tovább zengett.*

*Ha sírodnál nem száll fel az a kérés,
sose lesz énekké örömöm, könnyem.
– Niklára látogatok gondolatban,
hogy ezt ma hálásan mind megköszönjem.*

*Istennek! Poraid keze takarja.
Ő adott téged! Éretted is áldom.
– Niklára látogatok gondolatban...
sírodra tenni csendesen virágot.*

Berzsenyit a legnagyobb magyar óda-költőnek tartjuk. 60 évet élt, és ebből több mint 30 évet Niklán, Szőkepuszta szomszédságában. Kis János a közeli Nemesdömök evangélikus lelkésze 27 éves korában rajtakapta a versírásón.

Maga is költő lévén, azonnal fölismerte a tehetséget, és Berzsenyi néhány versét elküldte Kazinczynak, a kor költőfejedelmének. Így indult a sokszor döccenőkkel teljes karrier...

A múzeumban, amely Berzsenyi kúriája volt, azon túl, hogy igyekeztünk alaposan megismerni életművét, meghallgattuk

egyik leghíresebb versét a „Fohászkodást” Marton Debóra előadásában.

* * *

Jelen számunkban közlünk még két Túrmezei-verset. Túrmezei Erzsébet nagy tisztelője volt Berzsenyinek. „A niklai leány” c. versben édesanyjának állít emléket, aki szüleivel a Berzsenyi-kúria szomszédságában élt Niklán. Megható kedves emlékezés! A „Niklai látogatás” című pedig mintegy tiszteletadás a Berzsenyi életműnek. Azt hiszem, mindkét költőért hálásak lehetünk a Teremtő Istennek!
– am –

A múzeum előkertjében

Az emléktábla

A Berzsenyi Múzeumban Niklán

A 200 éves, Berzsenyi által ültetett
szelídgesztenyefa alatt

A Berzsenyi-emlékmű
(a kriptá fölött) a niklai temetőben

A nagy ho-ho-ho horgász csapat –
persze csak fiúk

A Szent László által épített bazilika
madártávlatból

A romkertben

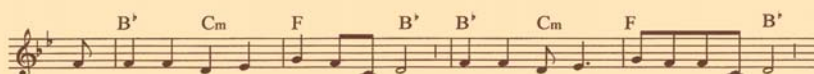
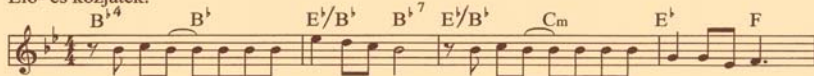
AZ ÚR JÉZUS BEMERÍTKEZÉSE

(Máté ev. 3:1-17)

Az európai baptista misszió 400 éves évfordulója alkalmából

Gerzsenyi Sándor: JOHN SMITH EMLÉKÉRE című verse alapján, zenéjét szerezte Tóka Szabolcs

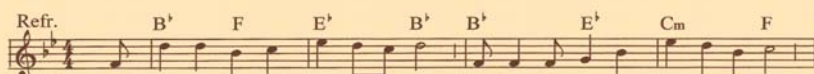
Elő- és közjáték:

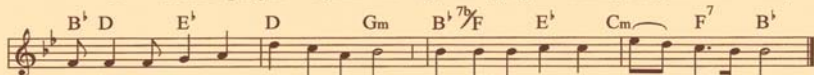
1. A Jor-dán part-ján harsogva szól, Tiszta I - ge Já-nos aj - ká-ról,
2. A Jor-dán part-ján csobban a víz, Sza-bad le-het bárki, hogyha hisz.
3. A Jor-dán part-ján száll a ga-lamb, Jön a Lé - lek, felhangzik a hang:

Meg-té - rés - ről, bűn-bo-csá-nat-ról, El - kö - zel-gett mennynek honáról.
Jé - zus az, ki bűntől sza-ba - dít, Fogadd be Őt, mert erre ta - nít!
Gyermekem vagy, én szent ö-rö - möm, Fi - am, ki - ben csak gyönyörködöm.

Refr. A Jordán partján nyílik az ég. Ragyog a mennybolt, tündöklő szép!

Merülj a víz - nek hab - ja - i - ba, Lépj be a Fénybe, vár - nak o - da!

A 3.versszak után a refrén 2x

2009.július 3

Bemerítés Pesterzsébeten

Mindig nagy ünnep egy gyülekezet életében a bemerítés. Nagy öröm, amikor fiatalok és régebbi fiatalok ráébrednek arra, hogy bűnüket a kereszt tövébe letéve találhatják meg az igazi boldogságot. Felismerik Jézus Krisztus üdvözítő kegyelmét, végtelen szeretét. Pünkösd ünnepe gyülekezetünkben különlegesen szép nap

lett, hiszen nyolc fehérruhás állhatott hitét megvallva a medence mellett. Az igehirdetés és a bemerítés szolgálatát dr. Almási Mihály testvér, gyülekezetünk lelkipásztora végezte. A bemerítkezők életére Isten áldását kívánjuk, és sok erőt ahhoz, hogy minden körülmények között meg tudjanak állni a hitben.

A pesterzsébeti bemerítkezők
(Balról jobbra: Vass Béla, Baka Dorián, Lesták Máté, Cseke Nóra,
dr. Almási Mihály lelkipásztor, Zsili Mária, Baka László,
Taligás Máté, Taligás Ferenc)

Az énekkar, a gyülekezet egy része és a fehérruhások

Köszönetnyilvánítás

Ezúton is szeretnénk megköszönni Olvasóink támogatását, ami nélkül nem jelenhetne meg a lap, nem működhetne az ingyenes gyermektábor és az az iratmisszió, amit folytatunk. Minden adományt levélben is megköszönünk és ezt tesszük ezután is.

Gyakran tűnik úgy egy-egy újság megjelenése előtt, hogy a következőre már nem lesz fedezet, de eddig még – immár 6. éve – mindig időben érkezett az Úr által kirendelt anyagi támogatás. Ezzel a mostani szép színes számmal is majdnem teljesen kiürítettük a Jó Pásztor számlát, de biztosak vagyunk abban, hogy „ha az Úr is akarja és élünk”, folytatni tudjuk a munkát.

Azoknak, akik hasznosnak és áldásosnak ítélik ezt a missziót, a hagyományos baptista értékek megőrzését, a biblikus evangélizációt, a gyermekekkel való foglalkozást, az örökszép zenei anyagok megjelentetését és mindazt, amit végzünk, arra kérjük, hogy lehetőségeik szerint az Úr indításának engedve, támogassák a Jó Pásztor munkáját.

Köszönettel és testvéri szeretettel:

Dr. Almási Mihály lelkipásztor – szerkesztő

A JÓ PÁSZTOR

megtalálható az interneten is: www.jopasztor.baptist.hu

ÜNNEPEK AZ OVISOKKAL
ének- és versíró pályázat

TÉMÁK:
menyegző
gyermekbemutató
anyák napja
karácsony
húsvét, virágvasárnap,
pünkösd

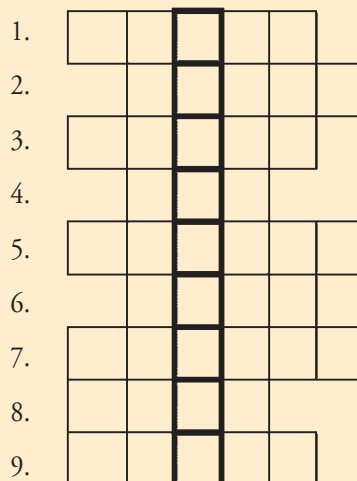
Beküldési határidő: 2009. augusztus 31.
Cím: 1203 Ferenc u. 3.
jopasztor@baptist.hu

TOVÁBBI INFORMÁCIÓ:
versekesdalok.freeblog.hu

GYEREREKREJTVÉNY

Kedves Gyerekek! Ha a kérdésekre helyes választ adtok és azokat beírjátok az üres négyzetekbe, akkor a keretben lévő betűket összeolvasva egy szót kaptok megfejtésül, amit levelezőlapon küldjétek be címünkre.

1. Izráel népének eledele a pusztában
2. Gazdag bíborásasszony volt
3. Egy tál lencséért megvette az elsőszülöttségi jogot
 4. Az özönvíz túlélője
5. Büinös város volt, tűzvész pusztította el
6. 12 éves korában szülei Jeruzsálemben felejtették és csak a hazaúton jöttek rá, hogy nincs velük
 7. Izráel egyik törzse
8. A király, aki egy fejjel magasabb volt mindenkinél
9. Ábrahám fia, akit majdnem feláldozott az Úr kérésére

A rejtvényt készítette: dr. Sajben Klára
Beküldési határidő: 2009. szeptember 15.
Címünk: Jó Pásztor Alapítvány, 1751 Budapest, Pf. 279

Az előző rejtvény helyes megfejtése: SZENTLÉLEK. Pünkösdkor a tanítványokra töltetett ki, és megteltek erővel, bátorsággal, és sok nagy dolgot tudtak tenni az Úr Jézus nevében.

Helyes megfejtést küldtek be: Simon Dóra (Bp.), Józsa Dávid (Bp.), Kelédi Teodóra (Soltvadkert), Schmal Péter (Balatonszemes), Nagyapáti Eszter (Baja), Nagyapáti Péter (Baja), Nagyapáti Anna (Baja), Kovács Benjámin (Debrecen), Bufham Nóra (Bp.), Baka Flóra (Bp.), Doboróczki Eszter (Dunaharaszti), Doboróczki Gábor (Dunaharaszti), Lovász Debóra (Bp.), Lovász Petra (Bp.), Jaeger Márk (Bp.), Storzinszki Áron (Bp.), Hodgyai Csanád (Tárnok), Süveges Alexandra (Bp.), Süveges Viktória (Bp.), Süveges Nikolett (Bp.), Nagy Anett (Bp.), Szűcs Levente (Bp.), Petrik Borisz (Órbottyán), Majnár Sámuel (Törökszentmiklós), Majnár Tizus (Törökszentmiklós)

Gratulálunk! Jutalmukat postán küldtük el.

KERESZTREJTVÉNY

Az igevers és a nevek az új fordítás szerint kerültek a rejtvénybe. Az ettől való eltérést külön jelezzük. Megfejtendő az igevers és az igehely.

Vízszintes: 1. Régi úrmérték 4. **A megfejtendő igevers második része** 13. A hét diakónus egyike a Jeruzsálemi gyülekezetben – Kár. ford. sz. 15. Jakab apostol atya – ford. 16. Székesfehérvár latin neve: ... Regia 17. Jód, hidrogén 18. Kicsinyítőképző 20. Ebben a városban ötlette meg Nabukodonozor Cidkijjá király fiait – ford. 21. Hely Corá és Estáol között, ahol Sámsonban működni kezdett az Úr lelke 24. Nem tegnap, nem holnap 25. Osztrák és spanyol autójel 26. Figyelemfelkeltő szócska 27. Tánccáért Keresztelő János fejét kapta cserébe 29. Összetép! 30. Vízadó hely 31. Hegy, ahol Áron meghalt 32. Merődak-..., babilóniai király, aki követéinek Ezékiás eldicsekedett gazdagságával 34. Felsőroló szócska 35. A keserű forrást Súr pusztájában 37. Kettőzve: édesség 38. Összeesik! 39. Híres marokói város 40. A külső-somogyi dombvidék központi települése 42. Híres regényírónk keresztneve 43. Ott, ahol a kis Túr siet ... – ford. 47. Abszolón leánya 49. Argon 50. Izrael női bíróját 52. ...-völgy, ahol Dávid serege megvert tizennyolcezer edómit 53. EBŐ 54. Szópótló szócska 55. Pénzügyekkel foglalkozó ember 57. Ezer gramm – ford. 58. Libahang 60. Jakab és János melléneve 62. Áron egyik fia 65. Réce egymű betűi 66. Egy ilyen embert gyógyított meg Péter az Ékes-kapunál 69. Masszái király a Példabeszédek könyvéből, anyja tanította az ott leírt bölcsességekre 71. A négy izraeli ifjú egyike nék babiloni neve 73. .. lából – esetlenkedik

Függőleges: 1. Az egyik szülő 2. A Biblia így is nevezi a babilóniakat 3. Pál egyik római munkatársát (Róm 16) 4. Téli betűi keverve 5. Megerősített város Naftali törzsi területén (Józs 19) – Kár. ford. sz. 6. Szolmizációs hang 7. Ebben a völgyben metszették le a kékem a szőlővesszőt az óriási szőlőfűrttel 8. Belga és svéd autójel 9. Hóguta egymű betűi 10. Talált 11. FFB 12. Római keresztény, akinek Pál üdvözlését küldte – Kár. ford. sz. 14. Iráni vallásalapító (Világosság Egyháza) 19. Kettőzve és fordítva: egzotikus sziget Óceániában 22. Nem ellenség 23. Az a másik **25. A megfejtendő igevers első része** 28. A zsidó Barjézus görög neve – fölösleges ékezet az első betűn 29. Lévíta Dávid idejében (I. Krón 23) 31. Lakóépület 33. A völgy neve, ahol Ákánt megkövezték – Kár. ford. sz. 35. Munka – szleng kifejezéssel 36. Hajó része 39. A kenkhereai gyülekezet diakonisszája, akit Pál szeretettel ajánl a római gyülekezetnek 41. Termékeny fennsík a Genezáret-tótól keletre, tölgyeit több próféta is említi 44. Illés próféta ádáz ellensége volt 45. Erbium és bór vegyjele 46. Bába betűi keverve 48. Mikeás próféta származási helye 49. Azé a sunémíta nőé, aki az idős Dávidot gondozta 51. Hibázik – ford. **53. A megfejtendő igevers harmadik része** 56. Silány minőségű – ford. 57. Bászani király, akit az izraeliták legyőztek 59. Nagy fülesbaglyok 61. Város Júda déli határán (Józs 15) – ford., Kár. ford. sz. 63. Itt van! 64. UÉN 67. Ennek! 68. Husáng – ford. 70. Irányjelző szócska és igekötő 72. Betű egyik fele

1	2	3		4	5	6	7		8	9	10	11	12	
13			14						15					
16				17			18	19		20				
	21					22			23				24	
25		26			27					28		29		
30					31				32			33		
34				35				36		37			38	
		39				40		41		42				
43	44			45	46			47		48			49	
50						51		52				53		
54					55			56				57		
58				59		60				61				
62		63		64		65				66		67		68
69					70			71	72					
													73	

Beküldendő: az igevers és az igehely
Beküldési határidő: 2009. szeptember 15.
A rejtvényt készítette: dr. Sajben Klára

Az előző rejtvény helyes megfejtése: „Ilyen lesz az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen...” (Ézsaiás 55:11/a)

Helyes megfejtést küldtek be: Kalmár Lídia* (Kiskőrös), Gulyás Ernőné* (Bp.), Barta Gyuláné* (Mezőkövesd), Gyurján Istvánné* (Kiskőrös), Kovács Sándorné* (Miske), id. Szolga Benjámin* (Múcsony-Alberttelep), Gyaraki Mihályné* (Békés), Nuszbaum Ferencné* (Gödöllő), Tulkán Péterné* (Kétegyháza), Grósz Györgyné* (Kétegyháza), Andrásik család* (Szód), Andrásik Andrásné* (Felsőpetény), Nyári Istvánné* (Kaposvár), Lomjanszki Jánosné* (Órbottyán), Bolemányi Jánosné* (Kiskőrös), Gaál Eleonóra* (Tard), Gaál Miklósné* (Tard), Mihály Sándor* (Szada), Nagy Sándorné* (Verese gyház), Gáll Lajos* (Debrecen), Czap Elekné* (Debrecen), Tóth Lajosné* (Debrecen), Jámbor Ferencné* (Debrecen), Török Sándor* (Debrecen), Serestyén Gyula* (Debrecen), Rózsa Tiborné* (Kiskőrös), Ilyésné Katona Ibolya* (Pécel), Vajda Jánosné* (Orgovány), Bathó Erzsébet* (Komárno), Ádám Lászlóné* (Sajószentpéter), Kustán Jánosné* (Dunaújváros), Bócsa Sára* (Dunaújváros), Gyaraki Lászlóné* (Békés), Pásztor Józsefné* (Miskolc), Sóvágó Antal* (Hajdúböszörmény), Dobner Béláné* (Bp.), Polányi Károlyné* (Bp.), Horváth Jánosné* (Fadd), Tassi Lászlóné* (Dömsöd), Farkas János* (Kiskőrös), Tóth Antalné* (Hajdúböszörmény), Pálfi Józsefné* (Szalkszentmátton), Polányi István* (Bp.), Spangenberg Rudolf* (Kömlő), Dan Imre* (Kömlő), Surányi Pál Istvánné* (Dunaharaszti), Dr. Varga Lászlóné* (Pécel), Varga Lajosné* (Isaszeg), Dan János* (Békés), Lőrincz Jánosné* (Bp.), Györki Árpádné* (Szada), Lisztes András* (Albertirsa), Tóthné Szűcs Csilla* (Békés), Petrik Ádámné* (Órbottyán), Martonné Szlepák Margit* (Tahi), Barna Rezsóné* (Pécel), Bató Tiborné* (Ócsa), Petrik Istvánné* (Tard), Bató Pál* (Dunaharaszti), Forrás Ferenc (Bp.), Vezsenyiné Ács Magdolna (Pécel), Neuheiser Jánosné (Borjád), Szabó Sándor (Verese gyház), Maczkó Márton (Miskolc), Kovács Lászlóné (Mezőtúr), Krizsanyik Józsefné (Nógrádmegyer), Pálmai Zoltánné (Szokolya), Juhász János (Kiskunhalas), Kissné Ady Anna (Békés), Körömi Károly (Monor), Somogyi Judit (Bp.), Sáfró Sándorné (Bp.), Vincze Jolán (Domoszló), Láng Lajosné (Eger), Marton András (Bp.), Sándor Mária (Bp.), Majnárné Szommer Annamária (Török-szentmiklós), Kovács Bálint* (Újkígyós)

Könyvjutalomban részesült: Tulkán Péterné (Kétegyháza), Kalmár Lídia (Kiskőrös), Martonné Szlepák Margit (Tahi), Vincze Jolán (Domoszló), Marton András (Bp.)

Gratulálunk! Jutalmukat postán küldtük el.

KVÍZ KÉRDÉSEK

GYERMEKEK ÉS TESTVÉREK A BIBLIÁBAN

A megfejtés mellett az igehely megjelölését is kérjük, ahol a helyes válasz megtalálható.

A kérdéseket összeállította: dr. Sajben Klára

Beküldési határidő: 2009. szeptember 15.

- Ki talált mandragórát a mezőn?
 - Gád
 - Rúben
 - Izmáel
 - József
- Melyik város gyermekeit ölette meg Heródes?
 - Bethlehem
 - Hebron
 - Jerikó
 - Kapernaum
- Kinek varrt az édesanyja minden évben kis palástot (felsőruhát)?
 - Jézus
 - József
 - Ábel
 - Sámuel
- Ki támasztott fel egy gyermeket úgy, hogy az mikor felébredt, hétszer tüsszentett egymás után?
 - Illés
 - Péter
 - Elizeus
 - Pál
- Kit ejtett el a dajkája, amikor pici volt?
 - Jefte
 - Ikábód
 - Mefibóset
 - Bálám
- Ki kezdett el uralkodni 7 éves korában?
 - Jósiás
 - Salamon
 - Ezékiás
 - Jóás
- Kik voltak a mennydörgés fiai?
 - Simon és András
 - János és Jakab
 - Tamás és Taddeus
 - Jákób és Ézsau
- Hogy hívták Góliát testvérét?
 - Lahmi
 - Mákír
 - Elhanán
 - Magóg
- Kik voltak Lázár nőtestvérei?
 - Aquila és Priscilla
 - Mária és Márta
 - Lídia és Dorkás
 - Csak fivérei voltak
- Ki volt Lábán nővére?
 - Ráchel
 - Sára
 - Rebeka
 - Lea

Az előző feladvány helyes megfejtése:

1/c, Búzát és sajtolt olajat adott cserébe (1Kir 5:25); 2/b, 50 sekel (Ez 45:12/c); 3/b, 600 ezüstért (1Kir 10:29); 4/a, 50 ezüstsekel (3Móz 27:16/b); 5/d, évi 666 talentum arany (1Kir 10:14); 6/c egy sekel (2Kir 7:1); 7/a, Mésa, Moáb királya (2Kir 3:4); 8/b, Egy dénár (Mt 20:2); 9/c, Az egy dénár (Lk 20:24); 10/d, 80 ezüst (2Kir 6:25); 11/c, Fél fillér (Mt 10:29); 12/b, Mammon (Mt 6:24)

A megfejtést beküldte:

Nagyapáti Eszter, Péter és Anna (Baja), Piros Elemérné (Budapest) Schmal Péter (Balatonszemes), Petrik Borisz (Órbottyán) és további 59-en, akik a keresztrejtvénnyel együtt küldték be megfejtésüket. (Lásd a keresztrejtvényt megfejtők névsorában a csillaggal jelölt neveket.)

Gratulálunk!

Gyótapuszta „legnépszerűbb” lakói

Kiadja:

JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám: 11742252-20061533

OTP Bank Rt. • Adószám: 18696619-1-13

Tel.: 06-20/886-0845 • Fax: 06-1/283-1413

Levelezési cím: 1751 Budapest, Pf. 279

E-mail cím: jopasztor@baptist.hu

www.jopasztor.baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Almási Mihály

Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor

Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Tördelés: rePROCOLOR Kft.

Nyomás: Mátyus Bt. • HU ISSN 1786-268X

Jelen számunk fotóit Csóvári Pál, Hellingner Ferenc, Joó István, Kovács Árpád, Lovász Gyula, Marton Debóra és Szabó Bálintné készítette.